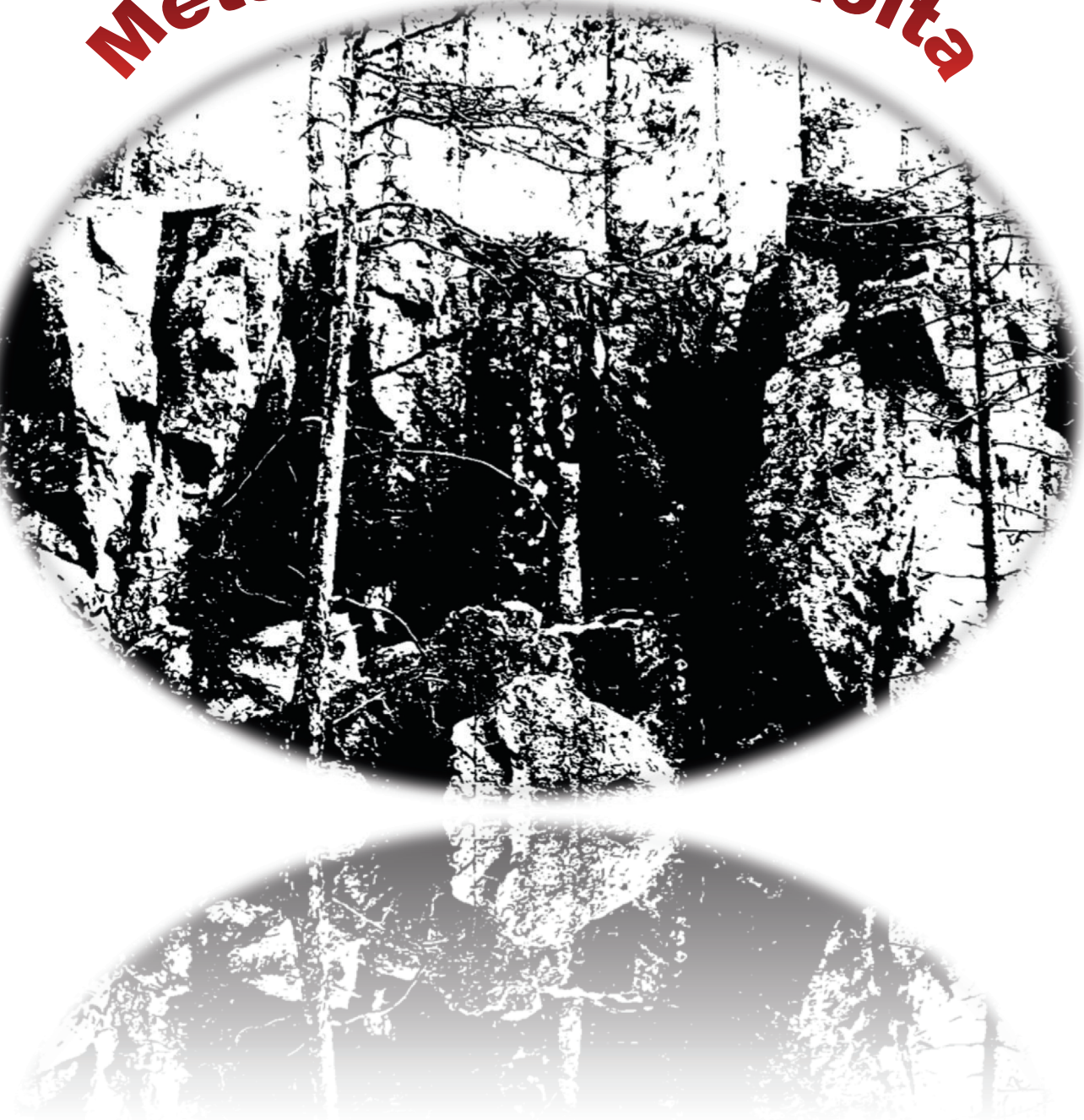

.TUOMAS ROIVAINEN.

Metsähoron Horinoita

"Tositarinoita luonnosta, tervetuloa matkalle!"

METSÄHORON HORINOITA

METSÄHORON HORINOITA

TUOMAS ROIVAINEN

© 2024 Tuomas Roivainen

Kannen suunnittelu: Tuomas Roivainen

Kirjan kuvat: Tuomas Roivainen ellei kuvan yhteydessä muuta mainita

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8482-2

ENSIMMÄINEN MATKA

~

SAAPASTELUA KESKI-SUOMESSA

Saapastelua Keski-Suomessa

Prologi

Vaikka menettäisi kaikki rahansa, niin ne voi tienata takaisin kovalla työllä. Mutta jos tuhlaa elämänsä aikaa, niin sitä ei saa takaisin. Mutta mitä on elämän ajan tuhlaaminen? Mielestäni se on elämistä liian turvallisesti vailla mitään minkäänlaista jännitystä, rajojen kokeilemista, itsensä haastamista, niin fyysisesti kuin henkisesti, ja ennen kaikkea uusien ja mahtavien kokemusten hankkimista. Ja juuri kokemusten hankkiminen on erityisen tärkeää, koska ihmisen sisin muotoutuu uusista kokemuksista. Näiden ajatusten pohjalta lähdän juuri täältä Jypinkylän kämpästäni saapastelemaan kohti Kaenuun tuttuja maisemia. Tämä saapastelu siis siten, että mukana on koko ajan kaikki varusteet muonista telttoihin ja vaihtovaatteisiin. Matka tulee olemaan varmasti hyvin ikimuistoinen, haastava ja myös täynnä erilaisia esteitä, mutta niistä täytyy vain selvitä omalla tavalla. Suurin "ennakko-pelkoni" on se, miten vahvähkoni mielenlujuuteni ja päättäväisyyteni (eli siis jääräpäisyyteni) antaa myöten keskeyttää projekti, jos kehoni tai esim. rinkka ei pysyisikään menossa mukana. Kun tarkoitus ei ole kuitenkaan leikkiä terveydelläni, vaan pikemminkin hieman nautinnollisesti rääkätä itseäni. Samalla pystyn mietiskelemään elämänpeiliä, käsittelemään pettymysten mustelmat sekä pohtimaan menneisyyttä ja totta kai myös hieman tulevaisuuden askelmerkkejä. Reissun jälkeen olen oppinut varmasti hyvin paljon itsestäni, ja pystynen sanomaan myöhemmin tehneeni jotain, mihin moni ei välttämättä pystyisi ja ennen kaikkea lähtisi siihen täysin vapaaehtoisesti. Mutta ennen tämän haasteen selättämisen tuomasta tulevaa menestyksen tuntoa on tehtävä rutkasti töitä matkan aikana, koska tunnetustihan vain sanakirjassa menestys tulee ennen työtä. Näihin sanoihin on hyvä lopettaa ja lähteä laittamaan saapasta toisen eteen pitäen koko ajan mielessään ajatuksen: "Matka ei tapa - vauhti tappaa". Sitten eikun matkaan ja pian huoneeni tää, joksikin aikaan selän taakseni jää.

1. päivä: Matkan alku ja juuri

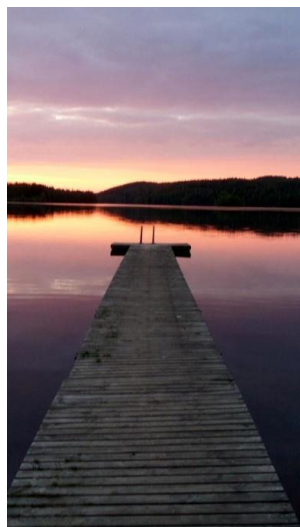
Luurini tähtää ja alkaa soittaa Pave Maijasen "Elämän nälkä"-kipaletta herätyksen merkiksi. On lähtöaamun aika ja takana on yllättävän katkonainen yö. Vissiin tuleva koitos alitajuntaisesti kuitenkin hieman jänskätytti, vaikka päällimmäinen fiilis onkin odottavan innokas. Rinkka tuli pakattua eilisiltana ja sen painoksi tuli palttiarallaa 25kg... yllättävän vähällä kantamuksella immeinenkin pärjää kymmenen päivää, kuhan ei ota mukaan mitään, mikä ei olisi täysin välttämätöntä. Aamusella nautin vielä rauhassa tuhdin sisäkeittiössä valmistetun aamupalan, minkä jälkeen vain rinkka selkään sekä saappaat jalkaan... ja eikun tie kutsuu. Kämppäni ovesta ulos lähtöni jälkeen hoksaan vielä, että aurinkorasva jäi matkasta. Joten eikun pikainen nouto vielä huoneeseeni, sillä tiedän, että aurinko polttaa pirullisesti päivän tiellä omalla lihasvoimalla kulkevia matkalaisia.

Astun ulos alkukesän raikkaaseen ja kirkkaaseen aamuilmaan Kortepohjan DDR-talokompleksin ulko-ovesta. Katselen läheisen ala-asteen pihaan, joka on vielä tähän aikaan tyhjä sekä hiljainen. Kouluvuosihan vetelee tällä hetkellä viimeisiään, kun huomenna peruskoululaiset säntäävät kesälaitumille ja lukion abiturientit saavat päähänsä valkolakin. Ajaudun pohtimaan omaa koulupolkuani ja huomaan ajan juoksevan kovaa tahtia. Muistan kuin eilisen, kuinka viisi vuotta sitten lähdin viimeisen kerran bussilla kohti lukiota ja viimeistä "läsnäolopakollista" koulupäivää. Vaikka eihän tuolloin ollut enää jäljellä kuin viimeinen ryhmänohjaajan tunti sekä myöhemmin iltapäivällä kenraaliharjoitus ylioppilasjuhlaa varten. Samoin armeija-aika sekä ensimmäiset yliopistovuodet menivät hyvin vauhdilla ja tänä keväänä preppasin jo toisia lukiolaisia yökirjoituksiin, kun tein opettajana sijaisuuksia. On tämä ajankulun nopeutuminen suorastaan käsittämätöntä. Mitenköhän sen sitten tuntee vanhuksena, kun puhutaan, että aika alkaa juosta sitä kovempaa mitä enemmän ikävuosia kertyy? Tai eipä sitä tiedä, elääkö edes vanhukseksi saakka, kun tämä elo on kuitenkin kohtalon hallussa. Riistettiinhan minun yhden mahdollisen elämänkumppaninkin elo jo heti täysi-ikäisyyden jälkeen, kun viikatemiehen epäreilu heilautus viuhui ja katkaisi yllättäen Eveliinan aivoverisuonen. Tämä tuleva kävelyni onkin oikeastaan jonkinlainen jäähyväis- ja muistomatka, sillä puhuimme kerran Eveliinan kanssa, kuinka siistiä olisi vaan pakata parin viikon elämä rinkkaan ja lähteä kävelemään sinne, minne nokka johdattaa ja ajatukset kuljettaa. Tällä minun kävelylläni on tosin suunniteltu reitti tai oikeastaan rastipisteet, joiden kautta kävelyni tulee mahdollisesti kulkemaan. Joka tapauksessa omat ajatukseni

sekä mietiskelyni tulevat varmasti kantamaan matkani kulkua. Käänän saappaani kärjet vasemmalle loivaan alamäkeen ja aloitan matkani saapastelun.

Ensimmäiset viitisentoista kilometriä joutuvat sukkelaan, jolloin onkin aika jo matkani ensimmäiselle kenttäaterialleni lounaan merkeissä. Alkumatkan aikana ei tapahtunut mitään mainitsemisen arvoista, lukuun ottamatta erään lapsen kommenttia "Kato äiti... tuolla on ihmiskilpikonna", kun kuljin heidän talonsa ohitse siten, että rinkan päälle oli vedettynä sadesuoja hetkeä aiemman olleen lyhyen sadekuuron vuoksi. Kokkailen rauhassa trangia-lounastani Autiokankaan maston ovikynnyksellä istuen, kunnes katseeni havaitsee jotain liikettä reiteni vieressä olevassa lautojen välissä. Suuntaan koko huomioni rakoon ja prkl... siinähan oleilee reilun 10cm kyykäärme. Nousen rauhallisesti ylös ja siirrän tavarani nurkan taakse... mitäpä sitä turhaan enempää häiritsemään viime syksyn kyyppöistä, sillä minähän olen selvästi sen reviiirillä. Hörpin lounaskeittoni huiviini ja jatkan saapastelua kohti Tikkakoskea ja vanhaa kivilinnoitusta, jossa seuraava pieni taukopaikka odottaa. Kivilinnoitukselle päästyäni astun sisään yhteen viileään kivimajaan ja asetun tauon viettoon. Hörppään hieman Mg-juomaa kera muutaman kourallisen rusinoita ja venyttelen hieman kinttujani. Seurassani pyörii hieman liiaksikin asti noita iki-ihania verenimijöitä, minkä vuoksi tauko ei veny liian pitkäksi vaen matka saa jatkua kohti yöpaikkaa.

Loppupäivän kävelyssä alkoi tuntua jo pientä arkuutta jalkapohjissa, minkä vuoksi olen varsin tyytyväinen, että saavuin juuri ensimmäiselle yöpaikalleni Pieni-Hirvasen järvenrantaan. Päivän kävelymatkaksi tuli yhteensä noin 28km. Laitan pastaillalliseni veden lämpiämään ja alan pystyttämään teltaani. Pian syön hyvällä ruokahalulla pastaani ja mietin, että maistuukohan vielä viikon päästäkin joka iltainen pastani näin hyvälle vae alkaako jo silloin olla kyllästymisen merkkejä ilmassa. Illan aikana käyn vielä naku-uinnilla purppurataivaan alla... pitäähän tällainen peseytymismahdollisuus käyttää hyväksi, kun kerran olen näin hyvän uimarannan kuppeessa. Päivän kävelyn+mietiskelyn ohella kuuntelin aina välillä päivänbiisiäni, minä toimi ekana päivänä Aarne Tenkasen "Saappaat jalassa lähdetään", vaikka saapasteluni olikin kirjaimellisesti saappailla lähtöä eikä laulun mukaista lähtöä. Nyt yöpuulle lataamaan akkuja huomisen kävelyurakkaa varten.

2. päivä: Keisarikuntaan ja kohti Länetikoskea

Huh hellettä, sanoi jänis pakkasella... Heti aamulla aurinko porotti jo täydeltä taivaalta, mikä enteilee ikävän kuumaa ja ennen kaikkea hikistä kävelypäivää. Aamuisen kaurapuuro-naatintahetken jälkeen pakkaan leirini takaisin rinkaankin, jonka jälkeen suuntaan saappaani kärjet kohti Keski-Suomen keisarikuntaa. Päivän ensimmäisenä etappina on kävelymatka Hirvaskankaan abc-asemalle, jossa on tarkoitus ladata sekä minun että luurini akkuja.

Toisen aamun ensimmäiset kilometrit sujuivat hieman kankeahkosti johtuen arkoina jatkuneista jalkapohjista. Tämän myötä päädyn teippaamaan jalkapohjani urheiluteipillä... toivon mukaan teippaus normalisoi askeleen, jotta epätasaisesta askeleesta ei ilmaantuisi niin herkästi jalkojen "vikatiloja" eli hiertymiä, kolotuksia ja vastaavaa. Köpöttelen hetken aikaa tien penkereellä, kunnes löydän sopivan kiven, jolle istahtaa ja aloittaa teippausurakan. Matkan jatkuessa totean teippauksen hieman auttavan arkuuden suhteen, joten pääsen jälleen laittamaan hyvällä mielellä saapasta toisen eteen myötäillen nelostietä. Aamun aikana liikkeellä on ollut paljon autoja, joista valtaosasta olen saanut pitkiä uteliaita katseita... vissiin teillä ei liiku kovinkaan usein rinkaakaan rahtaavia itsensä rääkkääjiä.

Parin tunnin kävelyn jälkeen saavun ekalle kiintopisteelleni, jossa hörppäsen rauhassa munkkikahvit samalla, kun kännykkä kerää virtaansa pistorasiasta. Kerkesin myös sivistämään itseäni lukemalla tarjolla olleen päivän Keski-suomalaisen. Tunteraisen jälkeen päätän lähteä taas liikkeelle suolentyhjennyksen kautta, sillä kyllähän pönttö voittaa pusassa kyykkimisen, missä ikävästi perseeni kiinnostaa noita hyönteismaailman inisijöitä. Se olikin melkoinen saavutus mahdollistaa rinka mukaan vessankoppiin, kun en viittinyt jättää sitä ulkopuolelle. Päivän toisena kiintopisteinä on Länetikoski ja siellä oleva k-market Karhunlähde.

Toinen välietappi sujuu ilman suurempia tuntemuksia kintuista tai pääkopasta. Hirvaskankaan ja Länetikosken välinenkin tietyömaa-alue on sopivan autio, kun eletään näin viikonloppua. Kohta olen saapumassa Länetikosken keskustaan, jossa olisi tarkoitus täydentää nestevarastoja niin ostotuotteilla kuin myös ihan pelkällä kraanavedellä. Tällä siirtymällä on tullut kuunneltua päivän biisiä jo useamman kerran, koska kyseisen kipaleen sanat kuvailevat lähes täydellisesti mieleni sympatiaa matkani ajatuksista. Toisen päivän biisinä toimii Ilpo Kaikkosen "Kiitoradanpää".

Karhunlähteessä tuli käytyä ja matkaan tarttui veden lisäksi sekä Jaffaa että Coca-Colaa. Veden sain täytätettyä ystävällisen kassaneidin avustuksella, kun kysyin oikein nätisti, voisiko tyhjät juomapulloni saada täytettyä vaikkapa takahuoneen taukopaikan hanasta. Vaihdoin myös muutaman sanasen nestehuoltajani kanssa kertoen meneillään olevasta matkastani ja sen määränpäästä. Nyt paraikaa kokkailen trangialla päivän lounasta eli kantarellikeittoa valmiista Lämmin Kuppi-pussista. Taukopaikkana toimii jonkun hylätyn rakennuksen nurmettunut parkkipaikka, joka sijaitsee muutaman kilsan päässä Länetikosken keskustasta pohjoiseen. Harmikseni huomaa, että aukinaisesta autonlämmitystolpasta ei heru luurilleni virtaa... mikä olikin oikeastaan odotettavaa, kun katsoo tätä hylätyn rehottavaa miljöötä. Lounaan jälkeen olisi tarkoitus rykäistä seuraavalle yöpaikalle... mikä tulee olemaan loppumatkasta varmasti hyvin väsyttävää, koska tiedossa on noin 120 metriä nousua viimisten kolmen kilometrin aikana.

Hyvin syöneenä saapas nousee jälleen kevyesti, ja matka taittuu reippaasti. Jopa niin reippaasti, että ohitin Mämmensalmen saarella olevan huoltoaseman vauhdilla, vaikka jossain vaiheessa oli ideanpoikanen pysähtyä juomaan siellä iltakahvit. Mämmensalmen jälkeen reippaus kuitenkin katosi savuna ilmaan, kun kohtasin monella tapaa väsyttävän pätjän. Askellan nimittäin tällä hetkellä neljän kilometrin suoralla, joka ei ole kuitenkaan suora kiitos kumpuilevan mäkimäaston. Tieni vie tasaisesti ylöspäin kohti päivän viimeistä haastetta, joka on todella jyrkän metsäisen rinteiden nousu. Rinteen päällä odottaisi Lähteenmäen huippu, ja siellä oleva tunnelmallisen vanha metsänsiimes hyvine telttapaiikkoineen.

Huh, viimein on takana tämänkin päivän kilometrit, joita kertyi yhteensä noin 31. Eli nyt olen taivaltanut matkastani kahden päivän aikana 59 kilometriä. Tämän päivän viimeiset kilometrit olivat kyllä raastavia... ja suurimmissa mäissä oikein hengästy ja reidet alkoivat väsyä kunnolla. Päivän rääkkilopetus joka tapauksessa kannatti, koska yöpaikkani maisemat ovat suorastaan huikeat. Ja toki huomenna on mukava aloittaa kävely alamäkiosuudella, kun lähtee laskeutumaan kohti Konginkangasta. Makaan paraikaa teltassani hyvin syöneenä, koska lapioin juuri pekonipasta-aterian huiviini, minkä huuhdoin alas Jaffalla. Tulen kohta muuten irvistelemään kirvelykivusta, kun alan puhdistamaan jalkaani ilmestynyttä, nyt jo hieman märkivää, lerppua jalkapohjanahkasuikaletta. Toivon mukaan jalkapohjan vammat lähtee paranemaan puhdistusten myötä, eikä alkaisi pahemmin enää märkimään, koska silloin on aina tulehdusriski... tulehdus tietäisi toteutuessaan keskeytystä. Harmikseni matkan alun aikana nämä ilmat ovat olleet turhan

helteisiä, mikä on johtanut jalkojen suureen hikoiluun, joka on vuorostaan johtanut ihon rakkoiluun. Ennen matkaa en olisi uskonut näin suureen rakkoiluun, koska se ei ole ollut ennen minulle tyypillistä pitkilläkään vaelluksilla tai juoksulenkeillä. Mutta nyt unta palloon, jotta pallo pysyy huomennakin kävelyn aikana virkeänä.

3. päivä: Kohtaamisia ja kipuilua

Herään, heti pakottaa... nimittäin peräsuolta. Eikun siis aamupaskalle teltasta vähän matkan päähän maisemapaikalle. Kesken toiminnan edestäni alkaa kuulua ryskettä ja samantein näköpiiriini tepastelee hirvi. Huomatessaan minut hirvi ottaa 15 metrin spurtin pois päin ja pysähtyy noin 30 metrin päähän... katseemme kohtaavat ja tuijottelemme toisiamme silmiin varmaan parinkymmenen sekunnin ajan. Mitähän sitä tekisi, jos tuo metsän aatelineen lähtisikin tulemaan kohti. Pian hirvi jatkaa matkaansa ja palaan teltalleni viimeisteltyäni hommat.

Viime yön aikana oikea jalkapohjani kipuili aika pahasti ja rikkoutuneet ihokohdat erittivät kellertävän ruskeaa hyvin pahanhajuista märkää... miksiköhän edes haistelin sitä. Puhdistan jalkapohjani puhdistuspyyhkeellä ja sitaisen oikean jalkaterän ensiapusiteeseen. Ajattelen käveleväni tänään side jalassa ja tarkkailevani, miten tuo oikean jalan heräilevä tulehdus alkaa käyttäytyä. Alan nyt keittelemään aamupuuroa ja purkamaan leiriäni samalla takaisin rinkan

kätköihin. Aamiaisen jälkeen suuntaan ensin Petomäen mastolle, minkä jälkeen jatkan nelostietä myötäillen Konginkankaan kautta kohti Neste Lintulahtea.

Jalka kestää kävelyä ainakin jotenkin... kumminkin jokainen oikean jalan askel tuottaa hieman kestettävää kipua. Täytynee hieman lyhentää suunniteltua päivämatkaa, koska turhaan sitä kipuilittaa itseään. Ohitin jokin aika sitten myös edellä mainitun maston... en saanut edes maston kopin ulkoisesta pistorasiasta virtaa luurilleni. Nähtävästi kaikissa mastoissa ei ole käyttösjähköt aina päällä, koska olen saanut ennen muista mastoista, joissa on ollut ulkoinen pistorasia, kähvellettyä hieman sähköä laitteisiini. Pienen evästelyn jälkeen jatkaisi kävelyä ja etsisi jonkun sopivan kohtaamispaikan myöhemmin päivällä ohiajavalle isä-ukolle.

Jalan tila ei ainakaan parane kävelemällä... se tuli varsin selväksi tässä muutaman tunnin aikana, jolloin jalan kipuilu nousi hitaasti mutta varmasti yhä korkeammille tasoille. Jospa tuo selvästi tulehtunut jalkapohja lähtisi paranemaan pikaisesti näin kenttäolosuhteissakin, kun sai puhdistettua sen kunnolla reilulla määrällä desinfointiainetta. Sain sopivasti tuon puhdistusaineen isä-ukoltani, joka ajoi ohitseni mennessään kohti Tamperetta työmatkallaan. Samalla sain hieman puhtaita sidetarpeita lääkintälaukkuni täytteeksi. Nyt jatkan itse vielä kohti Räihää ja seuraavaa yöpaikkaa, vaikka hammasta purren... kävelyfiilistä nostaa sentään "Pidä kädet kiinni lanteilla"-kappale, joka toimii tänään päivän biisinäni sen iloisuuden ja hyvän fiiliksen vuoksi. Tämä hieno Markus Aholan taidonnäyte on kyllä harvinaisen epätunnettu kappale, vaikka sillä olisi mielestäni potentiaalia nousta yleiseksi tanssikappaleeksi vaikkapa yökerhoissa. Erityisesti tänään olen tarvinnut piristävää musiikkia, koska muuten tuo pirun kipeä jalan tulehdus on vienyt mielialaani alaspäin. Matkalla on tullut keskittyneeksi lähinnä aina seuraavaan askeleeseen ja toistuvan kivun kestämiseen. Tämän myötä päivän havainnot ja sitä kautta kerronnan materiaalit ovat jääneet varsin vähiin. Mutta nyt täytyy vielä hetken jaksaa räähätä itseäni ennen kuin pääsen murehtimaan tilaani teltan kätköihin.

Vihdoin makaan telttani suojassa yöpaikallani, jonka läheisyydessä palokärki päästelee sikermäänsä vanhan kuusimetsänsä innoittama. Tämän päivän ilonpilkahduksia ovatkin olleet nämä hienot erinäiset luontokohtaamiset, kun muuten päivääni on varjostanut tuo oikean jalan tulehdus, joka näyttää jo aika karulta. Täytynee tässä yön aikana pohtia, miten tästä jatkaa matkaani. Tänään tuli laahustettua kipuihin kanssa kuitenkin hieman vajaa 21 kilometriä, joten kokonaismatka on tällä hetkellä palttiarallaa 79 kilometriä. Tälle iltaa en jaksakaan enää kokata trangialla, vaan tyydyn vaihtoehtoiseen illalliseen eli

hernekeittopurkkiin kylmiltään. Joten eikun siis aukaisemaan purkin kansi ja lyömään purkin pohjaan puukolla reikä... näin syntyneestä reiästä puhaltamalla saan koko purkin sisällön nättinä pötkönä paperille, josta se on helppo syödä ilman, että purkin sisäreunoille jäisi (yleensä) yhtäkään nokarettia hernaria. Tämän jälkeen alkaisi koisimaan... jospa tuo palokärki kohta lopettaisi juhlamusiikkinsa... ettei naapurisopuni luonnon kanssa pääsisi vuorostaan tulehtumaan.

4. päivä: Mätä päätös

Herään, heti pakottaa... nimittäin jalkapohjaani ja aivan perkeleesti. Eikun siis ottamaan vanhat sidosliinat poies ja tuntemaan suuria tunteita, kun tuo viileän kostea alkoholiliuos tuottaa koskiessaan suunnatonta, mutta jollain tapaa nautinnollistakin, kirvelyä. Tulehduskohta ei näytä lainkaan salonkikelpoiselta tuon epämääräisen mätämönjän keskellä. Sen puhdistus ei kuitenkaan tuota niin paljon kirvelyä kuin oletin, taikka kuten eilisen päivän puhdistukset. Annan jalkapohjani hengittää sen ajan, kun käyn tekemässä ulkosalla aamupuuroni teltassa syötäväksi.

Aamiaisen jälkeen paketoin jalkani siteeseen ja laitan tavarani kävelykuntoon. Miettelään aterioinnin yhteydessä löin lukkoon päätöksen, että etenen tänään ensin vajaan kahdeksan kilsan päähän tarkastamaan, löytyisikö karttaan merkityistä lähteistä vettä. Jos onni käy onnekaasti, jommasta kummasta lähteestä löytyy riittävästi helposti otettavaa elämän eliksiiriä. Tällöin voisin pistää pariksi tai muutamaksi päiväksi leirin pystyyn, jolloin jalkani voisivat

tervehtyä rauhassa ilman jatkuvaa ja kovaa rääkkiä. Keskeytys ei tule vielä kuuloonkaan tällä minun kaenuulaisella mentaliteetillani, joka "käskee" selviytymään pakolla ja tulemaan toimeen omillaan. Eikun siis saapasta toisen eteen sulkien ulkoiset tuntemukset pois mielestä, pohtien samalla suomalaisen miehen stereotyyppistä melankoliaa päivän biisini "Miehen työ" avulla. Tämä Raaka-aineen kynäily uppoo minuun kyllä varsin hyvin.

Kävelyni on ollut tälle aamuun aika vaikeaa... reiluun seiskakilsaan aikaa kului rapia kolme kellon pyörähdystä. Noin kilsan välein piti pitää taukoa, sillä tulehduksen kolotus nousi sen verran ikävästi aina kävelystä. Aina hetken taaperruksen jälkeen sata salamaa alkoi iskeä tulta kivun merkeissä, kun varasin painon rammalle jalalleni joka toisella askeleella. Suuntaan katseeni oikealle olevalle hakkuuaukealle, jossa vajaan 100m päässä pitäisi olla lähde. Rutikuivasta kankaasta erottuu selkeästi viheriä ympyräinen alue, jossa tavoitteleman lähde varmasti sijaitsee. Tuollainen selkeä kosteikkoinen ympyrä tuo pakosta mieleen aavikoiden keitaat, jotka ainakin elokuvien mukaan on aika pyöreitä. Talsin kohti viheriää aluetta ja huomaan, että tuo viheriä loisto johtuu hyvin korkeasti rehottavista nokkosista. Raivattuani itseni nokkosten joukkoon totean pettymyksekseni lähteen olevan käyttökelvoton, koska veden joukossa on pirun paljon erilaisia vesikasveja, hyönteisiä ja pientä irtokariketta. Lasken toivoni reilun puolen kilsan päässä olevalle toiselle lähteelle, joka on ennakkoon lupaavampikin, sillä se sijaitsee loivassa rinteessä kartan mukaan.

Etenen lievästi nilkuttaen muutaman sata metriä ja heivaan rinkkani kuusen alle. Otan rinkasta matkaani vain tyhjät vesipullot, sillä rinkkaa on turha roudata lähteelle mukaan, koska tämä lähde sijaitsee hieman pääreitiltäni sivussa. Saavuttuani kartan mukaan oikealle maastonkohdalle, huomaan seisovani vajaan metrin syvän kuopan reunalla. Kiroan tämän yli kuukauden pituisen hyvin kuivan ajanjakson, sillä se on kuivattanut tämänkin mäen kuiviin. Eihän se olekaan satanut kunnolla pitkiin aikoihin, mistä kertoo myös koko Suomen kattava maastopalovaroitus. Tässäkin suhteen rikon sääntöjä, sillä virallisesti edes trangiaa ei saisi käyttää luonnossa maastopalovaroituksen aikaan. Palaan takaisin rinklalleni ja keittelen lounaskeittoni jälleen laittomasti trangiallani.

Täytyy ottaa käyttöön päivän Suunnitelma B ja suunnata seuraavaksi kohti Pientä Valkeisjärveä. Sinne on matkaa tästä noin kolme kilometriä, joka onnistuu varmasti kiviissäkin... lisäksi järvi ei ole ainakaan kuivunut kokonaan, joten saan sieltä varmuudella vettä. Järviveden keittäminenkään ei haittaa, sillä keitän joka tapauksessa aina ruoanlaiton veden automaattisesti ja toistaiseksi vielä pelkkää juomavettä riittää rinkkani kätköistä.

Saavun helpottavin mielin tavoittelevani järven rantaan. Äsken kävelemäni kilometrit olivat melkoinen koettelemus, joka vaati eräänlaista mielenkovuutta. Fiiliksestä tuli mieleen aikoinaan juoksemani ensimmäinen maraton, jonka viimeiset kilometrit olivat myös taistelua kivun kanssa. Tosin silloin taistelin tulehtuneen jalan sijaan vasemman pohkeen krampikipua vastaan. Aloitan leirini valmistelun ja pystytän ensiksi teltan suojaiseen notkoon pirun kovan tuulen vuoksi. Päädyn laittamaan vielä sadepressunikin telttani päälle, sillä se sekä suojaa sateelta että pimentää telttaani tunnelmallisesti. Haluan hieman pimeämmän teltan, sillä aion pitää ainakin huomisen "haavojen nuolemis"-päivänä... josko se helpottaisi jalkojen kipuilua siten, että pystyisi iloisemmin jatkamaan reissua. Tiedä sitten, onko jatkamisessa mitään järkeä, mutta arvioin tilannetta sitten huomenna uudestaan. Mitäpä sitä murehtimaan etukäteen, vaan eletään päivä kerrallaan. Nyt vielä tekemään kriminaalisesti illallispasta, jonka jälkeen suoritetaan taas kirvelyrituaalin ja alkaisi nukkumaan hampaiden pesun kautta. Nukkuessaan pystyy ainakin uneksimaan tulehduttomasta kropasta ja erityisesti jalkapohjasta.

5-6. päivä: Valkeisjärvien "telttasairaala"

Uusi päivä ja uudet kujeet. Tänään on luvassa leirielämää eilen pystyttämäni Valkeisjärvien "telttasairaalan" lähiympäristössä. Polkaisen päiväni käyntiin rakentamalla muutamalla kivellä hieman tuulensuojaa trangialleni järven rannassa olevalle nuotiopaikalle. Tuulensuoja onkin tarpeen, sillä eilisillasta lähtien tuuli on ollut varsin navakkaa etenkin puuskissa. Sommiteltuani kivet paikoilleen, keittelen jälleen aamupalaksi puuroa ja tietenkin kahvia. Aamukahvit on välttämätön pahe näin luonnossakin, ja onhan se mukava noudattaa samoja aamurutiineja, oli olinpaikkani sitten metsänsiimeksessä tai sivistyksen parissa, rakennetussa miljöössä.

Välillä tuntuu, että maailma etenee hemmetin moista vauhtia älyttömässä kiireessä ja paineessa. Minä pyrin tekemään omassa elämässäni tähän aina välillä poikkeuksen, jolloin vetäydyn yksinkertaisten asioiden äärelle luonnon helmaan. Tällöin nautin luonnon ihmeellisyyksistä hankkien samalla kokemuksen siemeniä, joita vaalia mieleni sopukoissa. Ja jotta nämä kokemuksen siemenet eivät painuisi unholaan, niin tykkään kirjoitella matkoistani päiväkirjan tapaista horinaa. Horinoiden tärkein tehtävä on luoda tekstimuotoisia avaimia, joiden avulla itse pystyn palauttamaan mieleeni ajatuksia ja kokemuksia menneisyydestäni. Mielessäni on romanttisen haaveellinen mielikuva, jossa vanhana jääräpäisenä käppyränä lukisin omia tarinoitani, ei kiikkustuolissa vaan sopivassa eräkohteessa nuotion ääressä, palaten takaisin vanhoihin seikkailuihini. Mutta saahan näitä muutkin lukea, joten tervetuloa matkoilleni mukaan.

- Tuomas Roivainen

